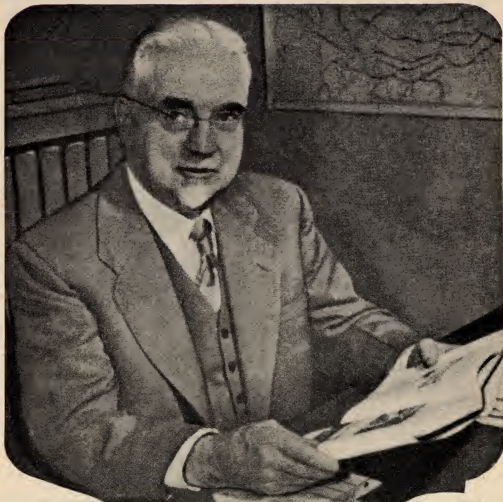

De Ster

Dr. John A. Widtsoe

De 31e Januari jl. vierde Apostel John. A. Widtsoe zijn 80e verjaardag. Hij werd te Daloë, op het eiland Froyen, Noorwegen, geboren en emigreerde in 1883 met zijn moeder, die weduwe was, en zijn jongere broer Oscar, naar Utah. Ondanks zijn hoge leeftijd staat deze strijder voor waarheid en recht ongebroken naar lichaam en geest in de gelederen, onder de banier van de Meester. Bemind door wie hem van nabij kennen, geacht en bewonderd tevens, ook door hen, die de resultaten van zijn veelzijdige arbeid als geleerde en als schrijver leerden kennen.

Wij wensen Apostel Widtsoe nog vele jaren in gezondheid, levensvreugd en werkkraft toe, ten zegen van de gemeenschap en zichzelf.

Februari 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG • No. 2

INHOUD :

	Blz.
Het bestrijden van verderfelijke ideeën en ondermijnende leringen. Toespraak van President David O. McKay	29
Eenzaamheid, Andréé	37
Het Ur der Chaldeeën van John A. Widtsoe	38
Een korte verhandeling over Joh. 6 : 51-57 (van Apostel James E. Talmage)	39
Wie beschuldigt, moet bewijzen!	40
2de jaarverslag van „The Hollanders Geneological Committee”	41
Waar is die God....?	43
God kan niet vervangen worden	44
Het schouwspel groeit	49
Waarom zouden wij dwaas zijn?, door Dr. Joseph F. Merrill	48
Geloof en Gebed, door Frankie Jane Taylor	51
Aankomst en Vertrek	53
Gebeurtenissen in de Zending	55
Onze Zonnehoek	7-8

Assistent-Redacteur: A. D. JONGKEES

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Het bestrijden van verderfelijke ideeën en ondermijnende leringen

Toespraak van President David O. McKay

tijdens de 122ste Halfjaarlijkse Algemene Conferentie 5, 6 en 7 October 1951.

*

Mijne Broeders en Zusters:

Namens de Algemene Autoriteiten en in alle nederigheid heet ik U welkom, gij, die in zo grote getale hier zijt verenigd en deze historische Tabernakel tot de nok toe vult, en ook de tienduizenden, die over de radio en de televisie luisteren. Ik bid om Uw hulp en bijstand en bovenal om inspiratie van den Heer en dat wij Zijn tegenwoordigheid mogen gevoelen, opdat een ieder, die geroepen wordt om enig deel uit te maken van deze Conferentie, geleid moge worden door Zijn bezielende invloed.

Het is met gemengde gevoelens van vreugde en voldoening, bezorgdheid en vrees, dat ik deze morgen voor U sta.

Ik verheug me in de gestadige groei en vooruitgang van de Kerk. Het is een grote bron van voldoening voor de Algemene Autoriteiten en ik ben er zeker van, dat dit ook voor U zo zal zijn, te weten, dat van alle delen van de wereld, waar het Evangelie wordt gepredikt, de binnenkomende rapporten in bijna elk opzicht een aanzienlijke vooruitgang aantonen. De districten en wijken groeien in aantal en dat is ook het geval met de georganiseerde afdelingen in de zending, — in de V.S., Europa en op de eilanden in de Grote Oceaan.

Er zijn meer bedehuizen in de Kerk van vandaag dan ooit tevoren in haar geschiedenis en op het ogenblik zijn er nog 420 gebouwen in aanbouw. De bediende tempelverordeningen vanaf 1 Januari 1951 tot 31 Augustus 1951 overtreffen in alle tempels die van de overeenkomstige periode van het vorige jaar, met uitzondering van één, waar een kleine achteruitgang is geconstateerd, welke echter verklaarbaar is. Het betreft de tempel van Hawaii.

Niettegenstaande dit grote bouwprogramma en het andere werk, dat wordt uitgevoerd en waarvoor wijkleden 50 % en zending en afdelingen 20 % en 30 % van de bouwkosten bijdragen, lopen toch de bedragen van tienden en gaven gestadig op.

Door het oproepen in militaire dienst is het aantal zendingen in het veld niet zo groot als een jaar geleden. De zendingen keren elke maand bij tientallen terug om in dienst te gaan. Rapporten over de oprechtheid in de levens van deze teruggekeerde zendingen wijzen er op, dat zij door hun voorbeeld zullen voortgaan goede zendingen te zijn terwijl zij hun land dienen.

Ik zou graag een ogenblik benutten om U een klein uittreksel van één van deze rapporten weer te geven. Een brief van een majoor, gedateerd 4 September 1951 luidt als volgt:

„Dit is wel een bijzondere groep, die we hebben. Met uitzondering van twee bestaat hij geheel uit teruggekeerde zendingen. Vanmorgen aten we allen tezamen in de dienst-eetzaal en niet één van hen gebruikte koffie, hoewel kannen vol gloeiend-hete koffie op iedere tafel werden gezet. Ik zag de eigenaardige blik in de ogen van de hofmeester, toen hij zich in verbijstering op zijn hoofd krabde, omdat 32 soldaten allen melk namen.“

Dit is slechts een klein voorval, maar het spreekt boekdelen voor de getrouwheid van onze zendingen die in dienst gaan met het vaste besluit de normen van de Kerk hoog te houden. God zegene hen!

Al deze en andere gunstige voorvallen en rapporten geven reden tot voldoening en dankbaarheid, maar zoals ik reeds zeide zijn er andere dingen, die een gevoel van vrees bij me doen opkomen. Bij voorbeeld de invloed van verderfelijke ideeën en ondermijnende leringen, die de geesten van de onevenwichtigen en onwetenden verleiden en in sommige gevallen de jeugd van de geestelijke normen der Kerk doen afdwalen. In dit opzicht is er ook reden tot bezorgdheid.

De priesterschap-quorums en de hulp-organisaties en voornamelijk de ouders doen misschien niet alles wat zij kunnen om deze giftige invloeden te bestrijden. Kerkelijke leiders, burgerlijke ambtenaren en allen die de wet en orde eerbiedigen, maken zich heden ten dage en niet zonder reden ernstig bezorgd over de roekeloosheid en bandeloosheid van de jeugd. Zelfs keuren som-

mige jonge mensen zelf de ongehoorzaamheid tegenover het ouderlijk gezag van sommige van hun kameraden af.

Het is een gevaarlijk teken, Broeders, als de orde thuis niet langer wordt gehandhaafd en de welgemeende raad van een verstandige vader en een liefhebbende moeder in de wind wordt geslagen. Een bejaarde Amerikaanse onderzoeker vertelde ons, dat onder de Irokezen-Indianen „de misdaad, die als het zwaarste en zonder weerga wordt beschouwd, het opstaan van een zoon tegen zijn moeder is — een ideaal, dat ook vandaag wel zou mogen worden nagestreefd door mensen, die zichzelf hoogst beschaafd achten. De kostbaarste bezittingen van ons land zijn niet onze uitgestrekte velden die voedsel verschaffen voor de vele grazende kudden vee, niet de productieve boerderijen, niet onze bossen, niet onze mijnen of oliebronnen, die fabelachtige rijkdommen voortbrengen — de kostbaarste hulpbron voor ons land is onze jeugd, onze jonge mannen en vrouwen, wier karakters in grote mate de toekomst van onze natie zullen bepalen. Indien het mij mogelijk zou zijn om deze morgen rechtstreeks tot de jonge mannen en vrouwen van de Kerk te spreken, zou ik willen zeggen, dat zij er altijd aan moeten denken, dat de ware vreugde van het leven niet wordt gevonden in lichamelijke buitensporigheden en uitspattingen, maar in een zuivere levenswijze en een hoogstaande levensopvatting, niet door het veroorzaken aan anderen van ongemak, onrecht of pijn, maar van bemoediging, blijmoedigheid en hulpvaardigheid.

Hiermede wil ik hun alleen zeggen, dat de voldoening in het dagelijks leven wordt gevonden door te trachten de eenvoudige wet na te leven, die luidt: „Wat gij niet wilt dat U geschiedt, doet dat ook aan een ander niet”. Goede handelingen tegenover anderen brengen vreugde, verkeerde daden hebben leed en niet zelden wroeging ten gevolge. Het leven in overeenstemming met God's Woord en wetten zal onveranderlijk bijdragen tot het geluk en de zaligheid van de mens. Zij, die niet doen wat de Heer hun gebiedt, zullen worden berecht en geoordeeld. Met andere woorden: er is in de morele wereld de eeuwige werking van een wet van vergoeding en vergelding — evenredig met de mate van gehoorzaamheid aan de wet; de juiste mate van vergelding is afhankelijk van de graad van ongehoorzaamheid.

In deze zin gebruik ik het woord wet met een diepere betekenis dan die van een regel of uitspraak door een gezaghebbende macht voorgeschreven voor menselijke handelingen. Het betekent eerder „onveranderlijke wet van gevolg”, even werkzaam en onveranderlijk als de wet van het hellend vlak of de wet van valende lichamen.

Bevestiging hiervan kan men vinden in de verklaring van den Heer aan Kaïn, de eerste ongehoorzame zoon in de geschiedenis. „Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? En zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur”. (Gen. 4 : 7).

Er is ook door de profeet Joseph Smith verklaard „Er is ene wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel be-

sloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de zegen bevestigd wordt.” (Leer en Verbonden 130 : 20-21).

Men zegt, ouders, jongens en meisjes, dat „de ziel tijdens de vormings-periode van de jeugd, terwijl deze nog onbevlekt is door enige wereldse invloed, vergeleken kan worden met een blok zuiver, onbewerkt, Pariaans marmer, waarin ontelbare mogelijkheden voor schoonheid of wanstaltigheid liggen. Uit het ruwe marmer zal de één een gestalte van buitengewone gratie en symmetrie beitelens; de ander een misvormd monster, waarbij ieder in de vormeloze steen de idee van zijn geest weergeeft. Zo worden wij gevormd door onze idealen”. De gedachten zijn het zaad der handelingen en gaan daaraan vooraf. Alleen het toepassen van het Woord des Heren, zonder een overeenkomstig innerlijk verlangen zal maar weinig nut afwerpen. Inderdaad onthullen dergelijke uiterlijke handelingen en voorgewende phrases geveinsdheid, een zonde die Jezus ten sterkste veroordeelde.

„Gij adderengebroadels” zo riep Hij uit, „hoe kunt gij goede dingen spreken, daar gij boos zijt?” (Matth. 12 : 34).

Het voortdurende verlangen en pogen van de Zaligmaker waren gericht op het doel in het brein goede gedachten, zuivere beweegredenen en edele idealen te planten, aangezien Hij heel goed wist, dat goede woorden en handelingen hieruit tenslotte zouden voortvloeien. Hij leerde, wat moderne physiologie en psycho-

logie bevestigen, dat haat, jalouzie en andere kwade hartstochten de lichamelijke energie en geschiktheid van een mens vernietigen.

„Zij vertroebelen zijn geestelijke waarnemingen en maken, dat hij niet in staat is de verleiding om gewelddadigen te plegen te weerstaan. Zij ondermijnen zijn morele gezondheid. Op arglistige wijze hervormen zij de man, die hen koestert, tot een misdadiger.“ Charles Dickens maakt van dit feit een indrukwekkend gebruik in zijn onsterfelijk verhaal „Oliver Twist“, waarin Monks eerst als een onschuldig, mooi kind wordt voorgesteld, maar die „zijn leven eindigde als één klomp ware beestachtigheid, als één bonk vleesgeworden ongerechtigheid. Het was het denken aan ondeugd en grofheid, dat het engelen gelaat veranderde in het gezicht van een duivel“.

Die grote schrijver zegt dit: „Het is bijna onmogelijk te geloven dat zulk een duivelse natuur als Bill Sikes, zoals die in hetzelfde boek wordt beschreven, in een menselijke gedaante kon worden gevonden“, maar Dickens zegt: „Ik vrees, dat er in de wereld enige ongevoelige en verharde naturen zijn, die ten slotte volkomen en onverbeterlijk slecht worden. Maar of dit nu waar is of niet, van één ding ben ik zeker — dat er mensen zijn als Sikes, die wanneer nauwkeurig nagegaan, in hetzelfde tijdsbestek en onder dezelfde loop van omstandigheden, niet gedurende één ogenblik door blik of handeling de geringste aanwijzing tot een betere natuur laten doorschemeren. Of nu ieder zachter menselijk gevoel in zulke boezems dood is, of dat

de juiste snaar, die moet worden getroffen is verroest en moeilijk is te vinden, dat weet ik niet, maar het feit is zo, daar ben ik zeker van“.

Ik probeer er de nadruk op te leggen, dat ieder de bewerker is van zijn eigen lot, en hij, die zichzelf probeert op te bouwen zonder de inspiratie van God en zonder te beseffen, dat hij van binnenuit groeit en niet van buitenaf, is inderdaad ongelukkig.

Ik heb hier deze negatieve gevallen vermeld, maar ik wilde ook de aandacht van de jeugd op het verhaal van Nathaniël Hawthorne „Het Grote Stenen Gezicht“ vestigen.

Op zekeren dag zei Ernst tot zijn moeder toen zij naar een reusachtige rots zaten te kijken, waarin door de Natuur een mannengezicht met edele trekken en gelaatsuitdrukking was uitgehouwen, welke Hawthorne beschrijft als „tegelijkertijd groots en lief, als ware het de gloed van een ruim, warm hart, dat het gehele mensdom in zijn genegenheid omsloot en nog ruimte had voor meer“.

„Moeder“, zei Ernst, „als ik een man ontmoette met zo'n gezicht, zou ik ontzettend veel van hem houden“.

Zij antwoordde: „Als een zekere profetie uitkomt, dan zullen we hem op één of andere dag zien met precies zo'n gezicht“.

Dat gezicht, zoals U weet, werd ten slotte teruggevonden in het gelaat van Ernst zelf. Doordat hij een leven leidde, waarin hij zich voortdurend dit prachtige visioen voor ogen hield, tekenden zich op zijn eigen gelaat de edele trekken van het grote beeld af. Datgene waar een mens voort-

durend aan denkt, bepaalt zijn handelingen in tijden van voor- en tegenspoed. De reactie van een mens op zijn lusten en impulsen, wanneer deze worden opgewekt, tonen het ware karakter van die mens. In deze reacties worden de kracht om te beheersen of zijn gedwongen slaafheid om toe te geven onthuld.

Niemand kan ongehoorzaam zijn aan het woord van God en hierdoor niet lijden. Geen enkele zonde, hoe geheim ook, kan de vergelding ontkomen. Het kan waar zijn, dat je kunt liegen zonder dat dit wordt ontdekt; je kunt de deugd geweld aandoen zonder dat het aan iemand bekend wordt, die je te schande zou kunnen maken, maar toch kun je het oordeel niet ontlopen, dat op een dergelijke overtreding volgt. De leugen huist in de verborgen hoeken van je geest en de aantasting hierdoor van je karakter zal eens op de een of andere manier haar weerspiegeling vinden in je gelaat of houding. Je morele laagheid zal, hoewel slechts aan jou, je medeplichtige en God ooit bekend, te eniger tijd je ziel aantasten.

„Hoe intiemer ik bekend word met de levens van andere mensen, om maar niets te zeggen van mijn eigen leven”, zeide Huxley, „des te duidelijker wordt het mij, dat het de slechte mensen niet voor de wind gaat en ook, dat de rechtvaardigen niet worden gestraft.

„De boeken van de Almachtige worden heel nauwkeurig bijgehouden en voor ieder van ons wordt na het verlopen van iedere minuut van zijn bestaan de balans opgemaakt van zijn handelingen. De absolute rechtvaardigheid van deze gang van zaken is even dui-

delijk voor me als een wetenschappelijk feit. De aantrekkingskracht tussen zonde en verdriet is even zeker als die tussen de aarde en de zon en zelfs meer, want de proefondervindelijke bewijzen liggen binnen ieders bereik, néén liggen voor ons in onze levens, als we maar de ogen hadden om ze te zien”.

Breng hiermede in verband de spreuk in het Boek van Mormon „Zonde brengt nimmer geluk” (Zie Alma 41 : 10). De mens is begiftigd met lusten en hartstochten voor de instandhouding van zijn leven en het voortbestaan van zijn soort. Indien deze voldoende onderworpen zijn aan de wil van de mens, kunnen zij tot zijn geluk en welzijn bijdragen; maar indien ze alleen tot bevrediging worden gebruikt, zullen ze tot ellende en zedelijke verlaging leiden.

Met deze natuurlijke instincten, jongelieden, gaat een zonde samen, die altijd de afzondering zoekt. Het is de ontwijding der liefde, de edelste eigenschap van de ziel. God heeft het huwelijk en het gezin ingesteld als de juiste wijze om deze goddelijke deugd in onze levens tot uitdrukking te brengen. Maar soms laten mannen en vrouwen met lage idealen en een zwakke wil zich door hun hartstochten meeslepen en werpen dan hun gezonde oordeel en zelfbeheersing overboord, hetgeen hun ertoe brengt zonden te begaan, die hun gewetens toeschroeven en die in hun hart een altijddurend berouw achterlaten. In deze dagen, dat bescheidenheid naar de achtergrond wordt gedrongen en kuisheid als een ouderwetse deugd wordt beschouwd, doe ik een beroep op

U, om uw zielen onbedorven en onbevlekt te houden van deze zonde, waarvan de gevolgen U in uw binnenste zullen kwellen en vervolgen tot uw geweten is afgestompt en uw karakters laag geworden zijn. Een kuis en niet een zedeloos leven is de bron van waarachtige mannelijkheid, de kroon van schone vrouwelijkheid, de helpende hand voor harmonie en geluk in het gezinsleven en de bron van kracht voor het voortbestaan van ons geslacht.

Denk ook eens aan de betekenis van de uitspraak van de Heiland, dat, indien iemand overspel bedrijft, ook al is het in zijn of haar hart, de Geest niet in hem of haar kan wonen, doch dat het geloof door hem of haar zal worden verloochend en vrees hiervoor in de plaats zal komen.

Weerstaat het kwaad en de boze zal van U vlieden. Indien gij Uw karakter onberispelijk houdt, onverschillig wat anderen van U denken, of waar zij U van beschuldigen, kunt ge Uw hoofd rechtop dragen, Uw hart licht houden en de wereld onverschrokken in het gezicht zien, omdat gijzelf en Uw God weten, dat Uw ziel onbezoedeld is gebleven.

Het enige, wat de mens boven de dieren van het veld verheft, is zijn bezit van geestelijke gaven. Het aardse bestaan van de mens is slechts een proef, of hij zijn krachten, zijn verstand en zijn ziel wil concentreren op dingen, die tot het genoegen en de bevrediging van zijn lichamelijke instincten en hartstochten zullen bijdragen, òf dat hij zich tot zijn levensdoel het verwerven van geestelijke kwaliteiten zal stellen. Ik zeide, dat we enigszins be-

vreesd waren, dat de quorums en de hulporganisaties niet al het mogelijke deden om de jeugd langs deze wegen te leiden. In de Kerk hebben we twee grote afdelingen; ten eerste georganiseerde Ringen, samengesteld uit wijken en andere groepen — quorums en hulporganisaties; ten tweede de zendingen, onderverdeeld in afdelingen waarin tot op beperkte hoogte ook quorums en hulporganisaties zijn opgenomen. Deze groepen zouden factoren van grotere invloed moeten zijn op onze jeugd. Bedenk eens een ogenblik, wat de quorums konden doen, als het presidentschap van ieder quorum, de leiders van iedere groep en de leden op de jongelui die invloed zouden uitoefenen, die de Heer van hen verlangt.

Het quorum maakt een noodzakelijk deel uit van het Plan van God tot wederzijdse hulpverlening. Geen andere organisatie ter wereld is zó doeltreffend samengesteld in werkende groepen als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Er zijn heden ten dage 137.000 mannen die het Melchizedekse Priesterschap dragen, mannen beziel met dezelfde idealen en dezelfde hoop, verbonden door de ernstige plicht elkander bij te staan bij het verwerven van zowel maatschappelijke als geestelijke hulp en welvaart. Er zijn ook ongeveer 57.000 mannen onder de 21 jaar, die tezaam verenigd zijn in het Aäronische Priesterschap. Er zijn nog 57.000 anderen, die het Aäronische Priesterschap dragen, hetgeen een totaal van 114.000 uitmaakt voor het Aäronische Priesterschap. Wat een sterke macht ten

goede zouden deze quorums vertegenwoordigen, indien het geestelijke welzijn van ieder lid en zijn verplichting tegenover de Kerk als een bijzondere taak van elke leidende ambtenaar werd beschouwd! Welk een mogelijkheden zouden dan verwerkelijkt worden!

Alle anderen, die niet in de quorum's zijn ingeschreven, zouden kunnen worden opgenomen in de hulporganisaties. De verblijfplaats en de houding tegenover de kerk van ieder van hen zou dan aan minstens één leraar of ambtenaar bekend moeten zijn. Maar van nog veel sterkere invloed op het leven van een kind is zijn tehuis. Het is op de ouders, dat de Heer rechtstreeks de verantwoordelijkheid heeft geplaatst om hun kinderen te onderrichten. Ik zou willen, dat de volgende paragraaf wordt opgeschreven en bij ieder lid van de Kerk thuis werd opgehangen:

„.....En wederom alle ouders in Zion of in hare Ringen welke georganiseerd zijn, die kinderen hebben en hen niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, den Zoon des levenden Gods, den doop en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, als zij acht jaar oud zijn, zo zal de zonde op de hoofden der ouders zijn”.

(Leer en Verbonden 68 : 25).

Het karakter van een kind wordt grotendeels gevormd gedurende de eerste 12 jaar van zijn leven. Men schat, dat in die periode een kind ongeveer 3200 uren op school doorbrengt; 416 uur op de Zondagsschool en de Kerk, maar 52.500 uur thuis, waarbij de 12

uren slaap per etmaal nog niet zijn meegerekend.

Met andere woorden, hij brengt 16 keer zoveel uren dat hij wakker is thuis door als op school en 126 maal zoveel uren thuis als in de Kerk!

Derhalve: „In de gezinnen van Amerika worden geboren de kinderen van Amerika, en hieruit stappen de Amerikaanse mannen en vrouwen in het Amerikaanse leven. Zij doen dit met het stem-pel van hun tehuis op zich, en alleen als hun tehuizen zijn wat ze behoren te zijn, zullen ook de kinderen zijn, wat ze behoren te zijn.”

Ik zal geentijd nemen om alles aan te halen wat Luther Burbank zei over het grootbrengen van kinderen in vergelijking met planten, maar hij zegt, dat het aanwenden van één of andere invloed telkens weer noodzakelijk is en voortdurend moet worden aangewend. Dit is het wat de kenmerken van een plant bepaalt, het herhaaldelijk toepassen van een bepaalde invloed, waardoor dit ten slotte onherroepelijk wordt vastgelegd en niet meer verandert.

„Ouders, U kunt zich niet veroorloven”, zegt hij, „U te laten ontmoedigen. U hebt hier te maken met iets veel kostbaarders dan welke plant ook, het gaat hier om de kostbare ziel van een kind”.

Ouders, die niet weten waar hun kinderen 's nacht zijn, verzaken hun heilige plicht van het ouderschap en zijn ontrouw aan de hoge idealen van de Kerk met betrekking tot het gezinsleven.

Denk nu niet, dat dit onmogelijk is. Denk eens terug aan Uw eigen huis vroeger en de zorg, die Uw

vader en moeder aan Uw opvoeding besteedden.

Ik wil over dit onderwerp niet verder uitweiden, maar ik zou nog een andere omstandigheid willen vermelden, die reden tot vrees en bezorgdheid geeft en dat zijn de verraderlijke invloeden en de schetterende verkondiging van denkbeelden, die de beginselen van vrede, gerechtigheid en het streven naar de dag van algehele broederschap welke reeds gedurende eeuwen beproefd gebleken zijn, ondermijnen.

Het doet ons leed, wanneer we eerlijke mannen en vrouwen zien, van wie sommigen zelfs hun lidmaatschap in de Kerk belijden, maar die gaarne naar de verderfelijke leringen van deze groepen, in het bijzonder de communisten, luisteren. Deze lichtgelovige, misleide personen menen voorstanders van de vrede te zijn en beschuldigen degenen, die het niet met hen eens zijn, als oorlogsofhitsers. Zij moeten er aan denken, dat wij allen altijd in gedachten moeten houden, dat er enige eeuwige principes bestaan, die kostbaarder zijn dan vrede, dierbaarder dan het leven zelf.

Onze revolutionaire vaders beseften dit en hun innigste gevoelens vonden hun uitdrukking in de woorden van Patrick Henry „Is het leven zó kostbaar, of de vrede zó zoet, dat deze moeten worden betaald met ketenen en slavernij?“

De vrije wil bijvoorbeeld is een Goddelijke gave, waardevoller dan vrede, zelfs meer te wensen dan het leven. Elke natie, elke georganiseerde groep personen, die de mens van dit erfdeel zou willen beroven, zou door ieder vrijheidlievend persoon worden

veroordeeld. Samenhangend met dit grondbeginsel is het recht van persoonlijk initiatief, het recht om te aanbidden hoe, waar of wat men wil en het simpele voorrecht om een land te verlaten, wanneer men dit verkiest, zonder dat men als een boosdoener behoeft weg te sluipen en het risico loopt om te worden doodgeschoten.

In de grond is het communisme atheïstisch en het fascisme staat even vijandig tegenover vrijheid en de andere christelijke beginselen — ontkent zelfs de goddelijkheid van Jezus Christus en het bestaan van God.

Er is heden in de wereld grote behoefte aan mannen van onkreukbaar karakter, mannen van eer, die internationale overeenkomsten als heilig beschouwen.

De wijsgeer Thoreau zeide: „Het doet er niet half zoveel toe welk stembriefje je eens per jaar in de stembus laat vallen, als wat voor soort mens je iedere dag vanuit je bed in de straten stuurt“.

Wat de mens het meest nodig heeft, is zijn waarachtige bekering tot de eeuwige waarheden van het Evangelie — tot de waarheid, dat Jezus Christus kwam om leven en licht aan de menselijke familie te geven. Dat gevoel ik met geheel mijn ziel en dat zult U, mijn medewerkers die hier voor mij zitten, ook zó gevoelen.

Onlangs gaf een groep vrienden aan één van hen een waardevol en practisch geschenk. Toen de man het aannam, zeide hij, dat wáár hij ook zou gaan, het bezit van dat geschenk hem voortdurend zou herinneren aan de genegenheid en achting van zijn vrienden.

Broeders en Zusters, het hele

leven is een gift van God. Waardering voor dit feit zou ons moeten bezielen met het verlangen om iedere dag een voorbeeldig leven te leiden, zodat anderen, bij het zien van onze goede daden, er toe gebracht zouden worden onze Vader in de Hemel te

verheerlijken, van Wiens bestaan en inspiratie ik hedenmorgen hier voor U getuig, en van de goddelijkheid van Wiens Kerk ik getuigenis afleg, in den naam van Jezus Christus, Onze Verlosser. Amen.

EENZAAMHEID

*In weemoed rijen zich de somb're dagen
als met een hart vol smart en zielepijn
een eenzaam mens van ieder schijnt verlaten,
en met zijn zorgen en ellend' alleen moet zijn.*

*Alleen, alleen op deze grote wereld,
verlaten van een ieder, die hem dierbaar scheen.
Waarom kan men hem nu niet meer begrijpen
en was 't of alle liefde plots verdween?*

*En zonder liefde kan men hier niet leven,
want liefde is de grootste gave van omhoog,
waarvoor zelfs Jezus aan het kruishout is gestorven,
toen Hij zich voor de wil Zijns Vaders boog.*

*Alleen, alleen op deze grote wereld,
zo was ook Christus, toen Hij hier zijn offer bracht,
maar door de kracht der Liefde van Zijn Vader
werd smart en hartepijn voor Hem verzacht.*

*O Vader, help me in deez' droeve dagen
van duisternis en zielenood.
Uw steun en leiding zullen mij steeds schragen,
met U ken ik geen eenzaamheid en dood.*

Andrée.

HET UR DER CHALDEEËN.

(uit „MAN and the Dragon“ van John A. Widtsoe.

Het Ur der Chaldeeën, de woonplaats van Abraham in de grijze oudheid, is bezig zijn eeuwenoude geheimen prijs te geven. Gedurende de laatste tien jaren zijn door Dr. C. Leonard Woolley nasporingen naar Ur verricht, onder de gezamenlijke auspiciën van het Britse Museum en de Universiteit van Pennsylvanië, waarvan de resultaten door Dr. Woolley in populaire verhandelingen en boeken in prettig leesbare vorm zijn neergelegd.

Van het grootste belang voor de Heiligen der Laatste Dagen is de opmerkelijke overeenkomst tussen de onlangs gedane ontdekkingen en de mededelingen in het Boek van Abraham betreffende Ur en zijn inwoners, welk boek door Joseph Smith de Profeet werd vertaald.

Abraham en de oudheidkundige verklaren beiden, dat de inwoners van Ur afgodendienaars waren, dat zij velen goden aanbaden en dat er een tijd is geweest, dat zij mensenoffers brachten. Abraham zegt dat er een heuvel in de stad was; de archaeoloog vond in Ur, een vlak land, een grote toren, die een tempel droeg, de ziggurat, die in de oude kronieken een heuvel werd genoemd — de heuvel van God. Abraham spreekt van een tempel „bij de heuvel“, dat een altaar bevat, waarop offers werden gebracht. De ontdekker heeft verscheidene tempels naast de toren gevonden. Eén van deze tempels schijnt in het bijzonder voor mystische en geheime riten bestemd te zijn geweest. Ook werd er een altaar in gevonden.

Het Boek van Abraham openbaart een nauwe relatie tussen Ur en Egypte. Dr. Woolley beschrijft het volk, waar Ur toe behoorde, de Sumeriërs, als intelligent en vlijtig, met vele landen verkeer onderhoudend, Egypte inbegrepen. Zij (de Sumeriërs) waren, wat beschaving betreft, de voorlopers van de Egyptenaren en oefenden in dat opzicht bepaalde invloed op deze uit.

De ontdekkingen van de laatste tijd schijnen in ieder opzicht de mededelingen in het Boek van Abraham te bevestigen. Dit is des te merkwaardiger, daar Ur in het Boek van Abraham slechts terloops wordt genoemd. Het is in dit verband wel interessant te vernemen, dat een eeuw geleden, toen Joseph Smith het Boek van Abraham van de Egyptische papyrusrol vertaalde, onze kennis van de Sumeriërs, het volk dat Ur en omliggende steden bouwde, pas begon. Eerst in de laatste tiental jaren heeft men een duidelijk inzicht in de oude stad en haar inwoners gekregen.

Gewone middelen konden Joseph Smith voor het verwerven van zijn kennis omtrent het Ur der Chaldeeën niet ten dienste hebben gestaan, een kennis, die thans door moderne, wetenschappelijke onderzoekingen is bevestigd. Hij vertaalde het boek door de macht van God, zoals hij al zijn werk verrichtte met betrekking tot de herstelling van het Evangelie.

Aldus wordt stap voor stap, naarmate de waarheid aan het licht wordt gebracht, de goddelijke echtheid van des Heren werk in deze laatste dagen bevestigd.

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

VREEMDE DINGEN IN DE WERELD

De schrik van het Oerwoud

door Paul Hadley.

Van alle dieren, die in de oerwouden leven is er geen zó woest, noch zó gevreesd als de rhinoceros. Zelfs de tijger is bang voor dit reusachtige dier met de „hoorns” op zijn neus, want door zijn dikke huid kunnen de klauwen en tanden van de tijger haast niet heendringen, terwijl hij met zijn reusachtige hoorn veel kwaad kan doen. Zonder vrees valt de rhinoceros ieder levend wezen aan, zelfs zonder enige uitdaging; hij kan zó slecht zien, dat hij waarschijnlijk heel weinig bemerkt van het schrikaanjagende uiterlijk van enige van zijn tegenstanders, vóór het te laat is om „terug te krabbelen” en dan vecht hij zó woest en onbevreesd, dat hij zelden het onder-spit delft!

Er zijn twee soorten rhinoceros: de Afrikaanse en de Indische. Zij verschillen in vele opzichten; de grootste verschillen bestaan in de afmetingen van de hoorns en in hun vechtmethodes. Het Afrikaanse dier heeft een reusachtige hoorn, die een lengte van drie voet kan bereiken, aan de punt zo scherp als een speer, waar-

mede hij dwars door het lichaam van een antilooop of tijger kan steken door één stoot van zijn machtige nekspieren. Achter deze lange, dolkvormige hoorn staat een kortere, stompere, die als een tweede wapen dient. De Afrikaanse rhinoceros heeft geen scherpe voortanden en gebruikt in al zijn gevechten slechts dit vreselijke wapen, dat hem door de Schepper is gegeven.

De Indische rhinoceros (neushoorn) heeft een veel kleinere, stompe hoorn en gebruikt deze niet als vechtwapen, zoals zijn Afrikaans familielid. Wanneer hij vecht, deelt hij eerder vernietigende slagen uit met zijn vlijmscherpe voortanden, die de Afrikaanse neushoorn mist.

De samenstelling van de hoorns bij deze reusachtige beesten is uniek in de dierenwereld. De hoorns zijn niet verbonden met de schedel op de manier zoals de hoorns van runderen, herten of andere dieren hieraan zijn vastgehecht; noch bestaan ze uit dezelfde stof als die van de andere dierlijke hoorns. De hoorns bestaan uit haar; duizenden

lange stevige haren, allen tezamen gevoegd, die zodoende een hoorn opleveren zo hard en stevig als staal. Geen ander dier ter wereld heeft hoorns, die op deze

manier zijn ontstaan, noch heeft enig ander dier op de aarde hoorns, die op zijn neus groeien en niet boven op zijn kop.

Bouwkunst der Eskimo's

door Murray T. Pringle.

De Eskimo's hebben te kampen met vele problemen, maar één waar zij nooit last van zullen hebben is de woningnood. Niet, tenzij Moeder Natuur besluit om sneeuw-distributie in te voeren! Een „igloo”, zoals U ongetwijfeld weet, is een vernuftige woonruimte geheel van sneeuw gebouwd. Er zijn maar weinig blanken, die er één kunnen bouwen, maar wanneer je het een Eskimo ziet doen, lijkt het wel kinderspel. De gemiddelde „igloo” kan in minder dan een uur worden opgetrokken.

De Eskimo „timmerman” heeft geen hamer, spijkers, schaven, zagen, of wat dan ook nodig om zijn sneeuwpaais te bouwen. Er is één gereedschap, dat al deze andere vervangt — een sneeuwmes van ongeveer 2 voet lang, dat er uitziet als een heel groot slagersmes.

De Eskimo keurt de sneeuw tot hij sneeuw vindt van de juiste vastheid en dan, staande in het midden van waar hij zijn igloo wil bouwen, hakt hij onder zijn voeten wigvormige blokken sneeuw weg, die hij rondom zich heen opstapelt, terwijl hij ieder blok zorgvuldig afschuint, zodat het laatste blok in het gewelfde dak als een hoeksteen dient, die de igloo hecht verzegelt.

Door het hakken van een opening in de zijkant wordt een „tunnel” gevormd, waardoor je naar binnen kunt gaan, er wordt een schoorsteen in het dak uitgehakt, sneeuw wordt rondom het huis opgeworpen en de blokken gespleten. De igloo is nu gereed voor het gebruik. Binnenin is het warm, bijna onbehaaglijk warm. Hoewel niets anders dan een omhulsel van bevroren water hem scheidt van een temperatuur van 40 graden onder nul, trekt de Eskimo het grootste deel van zijn kleren uit en transpireert dan nog!

De bron van deze warmte is een lamp gevuld met zeehondenolie, die met zijn lange, lage pit van mos een vlam geeft van 20 cm of meer, die zijn vrolijke gloed verspreidt door een werkelijk vindingrijk „venster”, gemaakt van kristalhelder ijs.

Het feit, dat zij wolven ertoe brengen zelfmoord te plegen, dat zij sleden maken van vissen en huiden en dat zij huizen bouwen uit sneeuw zou voldoende moeten zijn een ieder ervan te overtuigen, dat de Eskimo's wel erg karig bedeed zijn wat betreft hun vaderland, maar óók, dat zij voldoende hersenen hebben om alles te gebruiken, wat zij krijgen kunnen in een land, dat zo weinig te bieden heeft.

Een korte verhandeling over Joh. 6:51-57

(uit Jesus the Christ van Apostel James E. Talmage.)

Naar aanleiding van een discussie over bovengenoemde teksten, waartoe de les in de Priester-schapsklasse aanleiding gaf, acht ik het een goed denkbeeld hier de verklaring weer te geven, die wijlen Apostel Talmage in zijn prachtig werk: *Jesus the Christ*, aan deze woorden van Jezus geeft, woorden, die bij eerste lezing inderdaad vreemd aandoen. Genoemde Apostel zegt na de passage: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Tenzij dat gij het vleesch des Zoons des menschen eet, en Zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in uzelf. Die mijn vleesch eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vleesch is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vleesch eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem. Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door den Vader, alzoo die Mij eet, dezelve zal leven door Mij,” hierover o.m. het volgende: De Joden, voorgewende te verstaan, dat onze Heer een werkelijk eten van Zijn vlees en werkelijk drinken van Zijn bloed bedoelde, hadden met die voorgewende opvatting weinig reden voor verontschuldiging. De woorden, waartegen zij zich keerden, werden door hen veel beter verstaan dan door ons bij een eerste lezing, want het begrip eten als beeldspraak voor het ontvangen van geestelijke weldaden, was aan Christus' hoorders welbekend en werd door hen even gemakkelijk begrepen als wij de uitdrukking: „het verslinden van een boek” of

het „indrinken” van een toespraak begrijpen. In Jesaja 3:1 werden de woorden: „allen stok des broods” door de rabbi's verklaard als betrekking te hebben op hun eigen onderricht en zij maakten het tot regel dat waar ook in de Prediker bedoeld werd op voedsel of drank, dit bestudering der wet en het doen van goede werken betekende. Zij hadden onder elkan- der de zegswijze: „Ten tijde van de Messias zullen de Israëlieten door Hem worden gevoed.” In de scholen en synagogen was niets meer gewoon dan het gebruik van de woorden „eten” en „drinken” in overdrachtelijke zin.

„De Messias zal tot Israël waarschijnlijk niet komen,” zeide Hillel¹⁾, „want zij hebben Hem reeds gegeten — d.i. Zijn woorden gretig ontvangen — in de dagen van Hezekiah”²⁾. In de synagogen heerste het gebruikelijk gezegde, dat de rechtvaardige „de Shekina³⁾ zou eten.” Het was een bijzonder kenmerk van de Joden in dergelijke beeldspraak te worden onderwezen. Hun rabbi's spraken nooit duidelijke taal en er wordt met nadruk beweerd, dat Jezus aan deze algemene voorkeur tegemoet kwam, want „zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet.” (Markus 4:34).

¹⁾ Hillel: Beroemd Israëlitisch geleerde omstreeks het begin onzer tijdrekening, ging op zijn 40e jaar naar Jeruzalem en werd daar hoofd van het Sanhedrin. Hij behoorde tot de secte der Farizeeën, onderscheidde zich door voorbeeldige zachtmoedigheid en humaniteit.

²⁾ Hezekiah — Ezechias of Hiskia. Koning van Juda, zoon van Achaz en tijdgenoot van de profeet Jesaja (7e eeuw v. C. Zie Jesaja 1:1).

³⁾ Shekina: Bij de oude Hebreëen letterlijk: de tegenwoordigheid Gods.

WIE BESCHULDIGT, MOET BEWIJZEN!

*

Na drie maanden tevergeefs op antwoord op mijn brief van 2 November 1951 aan Ds. A. de Voogd te hebben gewacht, welke brief in extenso in „de Ster“ van 15 November 1951 werd opgenomen, heb ik onderstaand schrijven aan genoemde predikant gericht.

A.D.J.

Wassenaar, 5 Febr. 1952.

Aan
Ds. A. de Voogd
Delft.

Weleerwaarde Heer!

Hiermede herinner ik u aan mijn vorig schrijven, gedateerd 2 November 1951. Het is nu drie maanden geleden, dat ik u om de onomstotelijke bewijzen vroeg van de zeer zware beschuldigingen, die u de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de Delftse Kerkbode voor de voeten heeft geworpen. Ik wend mij weer tot u, thans met de vraag: „Heeft u die bewijzen inmiddels verzameld? De onwankelbare, onweerlegbare, niet te ontzenuwen bewijzen? Vruchten van eigen, nauwgezet en gewetensvol onderzoek, waaraan naschrijverij van wat anderen van genoemde Kerk rondstrooien ten enenmale vreemd is?” Indien wel, publiceer dan deze bewijzen, niet alleen in de Delftse Kerkbode, maar in alle grote dagbladen, opdat men in ruime kring van de onaanvechtbare resultaten van uw onderzoek kennis kan nemen. U zult de

mensheid daarmede een grote, ja onschatbare dienst bewijzen, want u zoudt de wereld daardoor van een gruwelijk bedrog, dat zijn weerga in de geschiedenis niet kent, verlossen. Indien u niet geslaagd bent — en ik weet dat dit laatste het geval is — bent u dan bereid in uw Kerkblad te verklaren, dat u achteraf kennis heeft genomen van een schrijven, waaruit duidelijk blijkt, dat het Boek van Mormon en de roman van Spaulding geen overeenkomst met elkander hebben, zulks in lijnrechte tegenspraak met de bewerking van mannen, ernstige onderzoekers, naar u meende, in wier geschrijf u daarom uw vertrouwen stelde, doch naar thans gebleken is, ten onrechte? Bent U bereid, bij afwezigheid van de, met het oog op de zwaarte Uwer beschuldigingen, noodzakelijke bewijzen, ter kwijting van Uw verantwoordelijkheid, in Uw Kerkblad te verklaren, dat U zich op onzuivere bronnen heeft verlaten en Uw lezers wel zullen doen daarmede rekening te houden?

Uw antwoord zie ik met belangstelling tegemoet.

A. D. Jongkees.

Van de Hollandse Genealogische Commissie te Salt Lake City ontvingen we het volgende schrijven, waarvan de vertaling als volgt luidt:

Geliefde Broeders,

Het verheugt ons U een copie te zenden van ons verslag over het jaar 1951. Wij zouden dit gaarne in „de Ster“ geplaatst zien, Indien het niet mogelijk is het volledig op te nemen dan gelieve U alleen de cijfers te publiceren. Wij danken U ten zeerste voor Uw medewerking.

Hoogachtend,

w.g. Steve Asmus.

2de jaarverslag van „The Hollanders Geneological Committee“

over de periode van 1 November 1950 tot 21 December 1951.

Gedurende het jaar 1951 begonnen de Hollanders hun waardering uit te spreken over het bestaan van een speciale Hollandse genealogische commissie en de meesten van hen verleenden ons hun volle medewerking.

Aangezien het werk van de commissie steeds toeneemt, wordt de noodzakelijkheid ingezien voor meerdere commissieleden en zullen in de naaste toekomst stappen worden ondernomen om de commissie met één of twee leden uit te breiden.

Er zijn 9 commissie-bijeenkomsten gehouden.

Er zijn in totaal 129 bundels formulieren aan het Index-Bureau van de Genealogische Vereniging ingezonden (vorig jaar 69), hetgeen een toename van 60 bundels formulieren aantoont (87 %).

Onder deze formulieren bevonden zich 161 geslachtsregisters (vorig jaar 90), hetgeen een toename van 71 registers aantoont (79 %) en 2830 familiegroep-formulieren (vorig jaar 1579)

met een toename van 1251 formulieren (79 %).

Als resultaat hiervan konden 4339 manlijke en 4380 vrouwelijke namen (in totaal 8719 namen) naar de verschillende tempels worden doorgezonden (vorig jaar 2784), hetgeen een vermeerdering van 5971 aan namen opleverde (217 %).

Onze correspondentie groeide van 77 brieven (binnenkomende en uitgaande post tezamen) tot 610 brieven (binnenkomende en uitgaande post tezamen), hetgeen een vermeerdering van 533 brieven betekent (692 %).

Door deze correspondentie bemerkten we, dat de commissie in het grootste deel van de Verenigde Staten, een deel van Canada en verschillende landen van Europa bekend is.

Ingevolge een desbetreffend verzoek van de Doop-Afdeling van de Salt Lake Tempel werden geen verdere speciale doopdiensten voor de Hollanders in de Salt

Lake Tempel gehouden en werden de namen doorgegeven aan die wijken en ringen, die niet voldoende namen hadden om voor te dopen, ten einde op deze manier de kinderen van deze wijken en ringen de kans te geven hun namen op dit terrein van Kerkelijke activiteit vermeld te zien.

Op de 3de Februari werd een speciale excursie georganiseerd om de Salt Lake Tempel van binnen te bezichtigen.

Twee Tempel-excursies voor begiftigingen werden naar de Salt Lake Tempel gehouden en één naar de Manti-Tempel; een vierde naar de St. George Tempel

moest worden uitgesteld tot het jaar 1952.

Er werden drie verzegelingsdiensten in de Salt Lake Tempel gehouden.

Ten einde de Hollanders meer daadwerkelijke hulp te verlenen hield de commissie speciale kantooruren voor Hollanders op iedere Zaterdagmorgen van 9 tot 12 uur; aangezien het gebouw van de Genealogische Vereniging echter voor het publiek op Zaterdag moest worden gesloten, werden de uren gewijzigd. De speciale kantoor-uren zijn nu vastgesteld op Vrijdagavond van 5 tot 8 uur n.m. Een groot aantal Hollanders kwam gedurende deze uren om raad en inlichtingen.

De 'groei van het werk gedurende 1951 stemt ons dankbaar, maar we zijn nog niet tevreden. Daar ongeveer 98 % van de formulieren verzonden zijn door Hollanders, die in de Verenigde Staten en Canada wonen, worden stappen in overweging genomen, en zullen in de toekomst genomen moeten worden, om bij de kerkleden, die in Holland wonen, meer actie en belangstelling voor het genealogische werk op te wekken.

Wij zijn God dankbaar, dat Hij ons dit grote werk gegeven heeft en wij bidden onze Vader in de Hemel om ons gezondheid en kracht te geven, opdat we dit

werk kunnen voortzetten en uitbreiden als een zegen voor allen, die een Hollandse naam droegen tijdens hun verblijf op aarde en die stierven zonder een kennis van het Evangelie, maar bovenal: tot grotere glorie van onze Vader in de Hemel.

Salt Lake City, Utah,
1 Januari 1952.

w.g. Steve Asmus, President.

w.g. Hendrik D. Mieremet,
1e raadgever.

w.g. Jacobus van Beekum,
2e raadgever.

WAAR IS DIE GOD?

Waar is die God, Die het heelal
en vele mensen zonder tal
op aarde hier regeert?
Waar vind ik Hem, zeg het me dan,
ik wil Hem zien als ik het kan,
toon aan, wat ge beweert!

Zeg me dan ook, waarom 'k aanschouw
dat leed en al die smart en rouw
en droefheid om me heen.
Is dat God's Liefde hier op aard?
Is dat uw trouw en ootmoed waard
in alle tijd vergeleên?

Maar droefenis en zielesmart
en 's mensen levensblik verstard,
zijn niet door God gegeven!
Zij zijn de vrucht van eigen zond',
van kwaad, dat kwam uit hart en mond:
verkrachters van dit leven!

De Liefde Gods, waar gij om vraagt
en die de mensheid steunt en schraagt,
is overal aanwezig.
Als zacht een bloemknop opspringt,
een kindje voor zijn moeder zingt,
is God's geest daarmee bezig.

Het klaat'rend murmelen van de beek,
het hert, dat vliedt langs gindse kreek,
de zon in 't geurig woud;
een baby in zijn moeders arm,
een zomerdag zo heerlijk warm,
en herfststooi, groen en goud.

De vroege lamm'ren in de wei,
de Meidans, kindren, zij aan zij,
een late nachtegaal;
de kleurenpracht van bloem en boom,
schoon als een eerste lentedroom,
DAT IS GOD ALLEMAAL.

Want God is goed en schoon en sterk,
en vol van Liefde voor Zijn werk,
dat Hij op aard verricht.
Hij laat ons zien, hoe schoon van lijn,
hoe alles vol geluk kan zijn,
verhelderd door Zijn Licht.

De Liefde God's kent toch geen kwaad,
want kwaad komt door des duivels raad
en haalt ons naar beneë,
Maar God geeft schoonheid overal,
op velden, dreven, in 't heelal,
en IN ons rust en vreë.

ANDREE.

GOD

kan niet vervangen worden.

De silhouetten van reusachtige steden hebben de wereld een ander aanzien gegeven. De rust is verstoord door het gegons van machtige motoren in de lucht, het geraas van ondergrondse treinen en het gegier en geratel van bussen en trams, wanneer de eindeloze verkeersketen zich een weg zoekt door de straten.

De mens, die temidden van deze chaos leeft, gaat voort op de door hem gekozen weg, houdt stil op de verschillende halteplaatsen van zijn bestaan voor een zelfonderzoek, in het volle vertrouwen, dat de noodzakelijke dingen van het leven onveranderlijk zijn — en verkrijgt op deze manier een groot gedeelte van dit vertrouwen alleen al door de kracht van zijn eigen succes.

Hij ziet de machtige netwerken van staal, die enorme watervlakten overbruggen; hij aanschouwt de monumentale gebouwen, waarvan verdieping na verdieping in het luchtruim omhoog rijst, welke zijn ontsproten aan het brein van een bouwkundig genie; hij ziet de dromen van de onsterfelijke mannen, die de baanbrekers waren op wetenschappelijk gebied, bewaarheid worden in het uiteenbarsten van de atoombom, in de wonderen van het moderne geneesmiddel en ogenschijnlijk gelooft hij ten volle in de superioriteit van de mens.

Maar is het niet vreemd, dat gedurende de duizenden jaren van menselijke vooruitgang, die in de vergetelheid vergleden zijn, de ontwikkeling van de z.g. „scheppingskracht“ van de mens niet in de geringste mate het oorspronkelijke scheppingsbeeld heeft beïnvloed? Er zijn nog steeds vier en twintig uren in een dag. De zon komt nog steeds iedere morgen op en gaat nog steeds iedere avond onder. Na elk voorjaar komt nog steeds een zomer en na iedere herfst een winter.

Lijkt het niet vreemd, dat de nooit falende volgorde van geboorte, leven en dood onveranderd doorgaat, niettegenstaande de grote vooruitgang, die de mens maakt op welk gebied dan ook? Levert dit niet het bewijs van de noodzakelijke aanwezigheid van een hoge geest en een bekwame hand, superieur aan die van de mens, die de hoofdschakelaar beheerst? Levert dit niet het bewijs van de noodzakelijkheid van God?

De mens kan God's nabijheid voelen, Zijn invloed zien, Hem zelfs leren kennen, maar bij alle wonderbaarlijke vooruitgang in de beschaving heeft hij nog nooit een plaatsvervanger voor Hem gevonden.

Hij kan Zijn tegenwoordigheid voelen als de zachte wind door de machtige reuzen van het woud

suist, als de teer-trillende accoorden van een viool tot in zijn binnenste doordringen; als het zachte stemmetje van een klein kind zijn avondgebedje opzegt.

Hij kan Hem leren kennen zoals hij ook leert kennen de nimmerfalende orde dat jaargetijde volgt op jaargetijde — en de nacht volgt op de dag.

Hij kan Hem zien in het geruisloze openspringen van een schone bloem; in de glansrijke schoonheid van een vroege zonsopgang; in de schemerige stilte van een sfeervol interieur, in de ogen van een moeder wanneer zij haar pasgeboren kindje in de armen klemt. Aan de horizon van de hedendaagse wereld, afgetekend tegen de veranderlijke nevelen van de vervagende jaren, verheft zich het beeld van de moderne mens, erfgenaam van de gaven van eeuwen. Hij ziet voor zich de grootste meesterstukken op gebied van kunst en literatuur; in zijn oren klinken de trillingen van onsterfelijke melodieën, tot zijn geest en tot zijn handen komen de intelligentie en de vermeerderde bekwaamheden van de grote mannen der wetenschap, van de geneeskunde en van de mannen die bouwen.

Maar wat vervult zijn hart? Voelt hij ontzag voor deze door mensen gemaakte wereld? Aanbidt hij deze gebouwen van staal en steen? Is hij bereid om, omringd door alle noodzakelijkheden van het leven, aan zijn behoefte aan God toe te geven? Laat de werkelijkheid het antwoord geven:

De schuinvallende stralen van de dalende zomerzon, die door het gebladerte van het bos dringen, verlichten de gestalte van een

jongeman, als hij zich bukt en voorzichtig een klein plantje wegtrekt van de plaats waar het groeide. Hij drukt voldoende aarde om de wortels heen en haast zich naar zijn laboratorium om het bij zijn zeldzame collectie te planten. Ja, hij kan het overplanten en de wortels zullen doorgaan zich voedsel te verschaffen, de stengel zal deze ruwe grondstof naar de kleinere fabrieken in de bladeren voeren en de plant zal voortgaan te groeien. Maar wanneer de wortels niet bedekt zouden zijn geweest met voldoende aarde, de stengel gebroken, of de tere bladeren gekneusd, dan zou geen toverformule van gepatenteerde voeding, geen weloverwogen hoeveelheden licht, warmte en vocht het verdwenen leven kunnen herstellen. LEVEN? Neen, daar is God voor nodig!

Tussen de vele van etiketten voorziene flesjes, temidden van allerhande dampen en geuren staat de scheikundige, het product van de moderne wetenschappelijke ontwikkeling. De wereld staat in diepe stilte als de lont ontstoken wordt en te midden van een ongelooflijke uitbarsting van vuur, lawaai en gasdampen zijn nieuwste succes met het atoom aan haar wordt getoond — een kracht machtig genoeg om mensen te beheersen, hen tot slavernij te drijven en bij duizenden — te doden! Maar hoewel hij tot de laatste graad zijn formules kan uitwerken, zijn reactie-zuren kan samenvoegen, of zijn verschillende zouten kan doen neerslaan, heeft hij nog nooit als resultante een materie verkregen, waaruit de machtigste kracht welke ooit bestond, kan

worden geschapen. HET LEVEN? Neen, daar is God voor nodig!

Een man, gekleed in vlekkeloos wit, staat met twee assistenten bij een tafel. Voor hen ligt een stille figuur. Twee grote lampen in het midden hierboven verlichten het vertrek in een halve cirkel. Wanneer de verpleegster haar hand uitstrekt naar een blad met glimmende instrumenten, treedt de dokter naar voren om zijn z.g. „chirurgisch wonder” te verrichten. Ja hij kan de gebroken ledematen tezamen voegen, de gescheurde spieren weer helen, het bloedverlies herstellen, zelfs de scherpe splinter verwijderen, die tot dicht bij het hart is doorgedrongen en zijn patiënt redden. Maar wanneer het hart op noodlottige wijze was doorboord, het bloed zou ophouden door de verschillende aderen te

stromen, en de zenuwen en de spieren geen drang tot handelen zouden verkrijgen — dan zou geen enkele theorie welke ooit vanaf het podium door een leraar was verkondigd, geen door onderzoek verkregen kennis, geen enkele ervaring, opgedaan gedurende de afmattende uren in het laboratorium, aan deze geleerde geest of deze bekwame handen de macht geven om dat terug te brengen, dat was weggenomen. HET LEVEN? Neen, daar is steeds God voor nodig!

En zo leeft de mens in zijn kunstmatig gekweekte wereld, omringd door kunst en literatuur, verrijkt door wetenschappelijke producten, beschermd door geneeskundige genieën, maar toch moet hij er altijd aan denken, dat er voor God geen plaatsvervanger bestaat.

Wijsheid uit Zuid-Afrika.

Gee mij 'n man
Wat sê wat waar is
As die duiwel daar is;
Wat doen wat reg is
As die regter weg is;
Wat trou bij sij gewete blij
Als hij straf in plaas van beloning krij.

Mensen kunnen vergeleken worden met spoorbruggen; zij krijgen soms zware lasten te dragen, maar er is bij de bouw op gerekend.

Goethe:

beproeft uw plicht te doen en gij zult terstond zien,
over welke krachten gij al of niet te beschikken hebt.

HET SCHOUWSPEL GROEIT

Toen President David O. McKay onlangs terugkeerde van een bezoek aan het schouwspel „Amerika's Getuige voor Christus” op de Heuvel Cumorah, bracht hij een bladzijde mee van de courant „Democrat and Chronicle” uit Rochester, New-York, gedateerd 10 Augustus 1951, waarin het volgende hoofdartikel was verschenen; wij wilden dit graag doorgeven aan de lezers van de „Ster”.

Het is voor de tiende keer, dat het grote Mormoonse schouwspel „Amerika's Getuige voor Christus” deze week op de Heuvel Cumorah, ten Zuiden van Palmyra, zal worden vertoond. Sinds de eerste vertoning trekt dit schouwspel ieder jaar een groter aantal mensen, waaronder bezoekers van de verste hoeken van Noord-Amerika en van verafgelegen landen.

Het is nog niet zo veel jaren geleden, dat er nog mensen in het Westelijk deel van de staat New-York leefden, die zich de aller-eerste dagen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen konden herinneren, toen Joseph Smith en zijn volgelingen uit deze staat werden verdreven naar Ohio, naar Missouri, naar Nauvoo, Illinois, en vandaar over de grote vlakten in verschillende „trekken” naar de vallei van het Grote Zoutmeer. Er wordt beweerd, dat Nauvoo eens de grootste stad van Illinois was, welk feit de haat scheen te hebben opgewekt van alle bandeloze elementen, die het grensgebied van de oude Mississippi Vallei bevolkten. Het was in die tijd, dat Joseph Smith en zijn broeder de marteldood stierven en dat de vreedzame gemeen-

schap, die hij had gesticht, werd opgebroken en de Mormoonse gezinnen in het hartje van de winter de Mississippi overtrokken en zich in de sneeuwvelden van Iowa legerden.

Sinds die periode van hardnek-kige vervolging heeft Amerika geleerd het Mormoonse volk te respecteren, een volk, dat door vlijt en intelligentie de woestijn letterlijk deed „bloeien als een roos” en dat een daadwerkelijke toepassing van het Christendom door gezamenlijk streven en wederzijdse hulp heeft voortgebracht. Heden ten dage zijn de jonge Mormonen, van wie de meesten een universitaire opleiding hebben genoten, werkzaam in het zendingsveld, niet alleen om mensen te bekeren, maar ook om als een goed voorbeeld te gelden van een waarachtig Christen.

Bezien uit het oogpunt van een indrukwekkende vertoning, is het schouwspel op de Heuvel Cumorah een uniek voorbeeld van gezamenlijke inspanning der Mormonen. Maar als een bewijs van het groeiende begrip en de groeiende verdraagzaamheid in het Westelijk deel van de Staat New-York is het van onmetelijk grote betekenis.

WAAROM Zouden WIJ DWAAS ZIJN?

door Dr. Joseph F. Merrill van de Raad der Twaalf Apostelen.

*

Meer dan een eeuw geleden — in feite Februari 1833 — gaf de Heer aan de jonge profeet Joseph Smith een openbaring, bekend als het Woord van Wijsheid (Afd. 89 van Leer en Verbonden). Hierin lezen we, dat sterke drank en tabak niet goed zijn voor de mens. Redenen werden niet vermeld. Het was niet nodig deze te vermelden, omdat enige ervan algemeen bekend waren en andere, zoals God wist, door scherpe opmerkers, mannen der wetenschap en weetgierige onderzoekers, later zouden worden gevonden. En dit is het geval geweest. Een ieder, die met enig gezag kan spreken op het gebied dat betrekking heeft op de gevolgen van narcotische vergiften op het menselijk lichaam zal de verklaring onderschrijven, dat „sterke drank en tabak niet goed voor de mens zijn”, in het bijzonder voor de opgroeiende jeugd. En dit feit is algemeen bekend onder de beschaafde volken.

Laten we eens enige verklaringen nagaan die betrekking hebben op de gevolgen van het gebruik van sterke drank en tabak.

Tabak bevat nicotine, één van de dodelijkste vergiften, bij de apotheker bekend. Het heeft een nadelige invloed op het hart en de hersenen en de verstandelijke vermogens, het zenuwgestel, de nieren en andere afscheidingsorganen, het spierenstelsel, enz.,

en verzwakt op die manier het lichaam met als gevolg dat het minder weerstand heeft tegen allerhande ziekten.

Dr. Irving Fisher van de Yale Universiteit, die bekend is als schrijver over aangelegenheden betreffende de gezondheidsleer, schreef o.a. in het voorwoord van Dr. Frank L. Wood's boek „Wat U over tabak behoort te weten” het volgende: „Ik heb uitzonderlijke gelegenheden gehad om bekend te worden met het veelzijdige tabaksprobleem. Er bestaat op het ogenblik voldoende bewijs om aan te tonen, dat niemand die rookt het beste kan presteren, waartoe hij of zij anders in staat zou zijn, of dit nu is bij een hardloopwedstrijd, een boksmatch, een golfspel, bij scherpschieten, schrijven, spreken, zingen, toneelspelen, viool- of pianospelen, typen, het verkrijgen van gezondheid, kracht, uithoudingsvermogen, schoonheid, aantrekkelijkheid of welke andere voortreffelijkheid dan ook waarop mannen en vrouwen hun hart gezet hebben. Het wordt hoog tijd, dat allen die misschien enige eerezucht in welke richting dan ook koesteren, ook de waarheid leren kennen dat tabak schaadt en nooit helpt”.

Het gebruik van tabak verkort het leven. Dit feit werd op voldoende wijze aangetoond door de bevindingen van Dr. Raymond

Pearl van de John Hopkins Universiteit, welke in een verslag werden gepubliceerd in het blad „Science” d.d. 4 Maart 1938. Dr. Pearl bestudeerde 6813 gevallen van blanke mannen tussen de leeftijd van 30 en 70 jaar. Hun namen werden op goed geluk gekozen bij een levensverzekeringsmaatschappij. Hij kwam tot de conclusie, dat zware rokers ongeveer 10 jaar eerder stierven dan niet-rokers, middelmatige rokers (die minder dan één pakje sigaretten per dag gebruikten) van één tot vijf jaar eerder. Hij kwam ook tot de ontdekking, dat niet-rokers lang zo'n last niet hebben van lichamelijke ziekten als rokers. Verder blijkt het, dat tabak meer kwaad veroorzaakt bij vrouwen dan bij mannen en dat de nadelige invloed van tabak gemakkelijker op het nageslacht wordt overgedragen door moeders dan door vaders.

En nu wat sterke drank betreft: Alcohol is in wezen een volkomen en werkelijk vergif; in een druppel, in een gallon (1 Am. gallon is 3,7 L), in elke grote of kleine hoeveelheid is het een vergif, aldus „The Journal American Medical Association”.

In de laatste tijd worden de problemen met betrekking tot alcohol door deskundige onderzoekers meer intensief bestudeerd dan ooit tevoren, maar gedurende vele jaren hebben scherpe opmerkers vele van de kwade invloeden leren kennen die voortkomen uit het gebruik van alcoholhoudende dranken. Van de vlotte pen van de scherpzinnige Robert G. Ingersoll krijgen we het volgende: „Alcohol is het bloed van de gokker, de inspiratie van de inbreker, de prikkel van de struik-

rover en de steun van de nachtelijke brandstichter. Hij oppert de leugen en beschermt de leugenaar. Hij verzaakt de plicht, eerbiedigt bedrog, doet liefde in haat verkeren en veracht de deugd.

„Hij brengt schande, geen eer; verschrikking, geen veiligheid; wanhoop, geen hoop; ellende, geen geluk; hij vernietigt de vrede en brengt de zeden tot verderf, hij brengt de nationale eer ten onder, hij vervloekt de wereld. Hij vermoordt de ziel, is het totaal van alle laagheid, de vader van alle misdaad, de moeder van alle gruwelen en de beste vriend van de duivel.”

Van de geïnspireerde pen van het Eerste Presidentschap lezen wij het volgende, negen jaren geleden geschreven:

„Drinken brengt wreedheid in het huis; het wandelt arm in arm met armoede; zijn metgezellen zijn ziekte en plagen; het drijft de kuisheid op de vlucht; het kent nòch eer, nòch eerlijke handelingen; het is een volkomen vreemde van de waarheid; het verdrinkt het bewustzijn, het is de lijfwacht van 't kwaad; het vervloekt allen die ermee in aanraking komen. De drank heeft meer kwaad en ellende, meer gebroken harten veroorzaakt, meer huisgezinnen verscheurd, meer misdaden bedreven, meer doodkisten gevuld dan alle oorlogen die de wereld heeft doorstaan.

Aangezien alcohol zo'n zwarte, afschuwelijke, verschrikkelijke en slechte staat van dienst te bieden heeft, waarom zou dan een normaal menselijk wezen zo dwaas zijn om te drinken? Hebt U, lezer, Uzelf deze vraag ooit gesteld? Misschien heeft U dit niet gedaan, omdat U slechts nu en dan

drinkt en dan nog maar weinig. Maar weet U, dat een nauwkeurig onderzoek heeft aangetoond, dat één van de 16 personen die met drinken begint een regelmatig drinker wordt — iemand die zijn drankzucht niet kan beheersen? Dit is 6 procent — een hoog sterftcijfer. Hoe durft dan een verstandig mens het risico te nemen met drinken te beginnen? Zoiets is beslist dwaas. Maar omdat het nu eenmaal gebruikelijk is, of onder invloed van erg aantrekkelijke maar bedriegelijke reclame en de onbedachtzaamheid van het ogenblik kan iemand er toe komen met drinken te beginnen. Wijsheid

leert ons, dat wij er ons van moeten weerhouden met drinken zowel als met roken een begin te maken. Maar als het toch eens een keertje zou gebeuren, weest dan in het vervolg niet meer zo dwaas. Het staat veel flinker om te zeggen „Ik geef er niet aan toe” en het is zeker veel veiliger en verstandiger.

De Apostel Paulus schreef: Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont?

Zo iemand de tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.

(I Cor. 3 : 16-17).

Gevleugelde Woorden.

lamartine:

het ideaal is niets anders
dan de waarheid op een afstand.

shackleton:

een man moet zich richten naar een nieuw
doel, zodra het oude te gronde gaat.

mensen die te scherp zijn, snijden zichzelf.

GELOOF en GEBED

door Frankie Jane Taylor.

*

GELOOF EN GEBED zijn twee belangrijke werktuigen in onze Kerk. Wanneer U zorgen zoudt hebben of op één of andere manier hulp nodig hadt, zou U waarschijnlijk tot God in gebed gaan. Om nu een antwoord op zulk een gebed te verkrijgen, moet U een vast geloof bezitten. Ik zou U graag een kleine geschiedenis verhalen, welke onlangs door mijn grootvader in de Kerk werd verteld. Op een goede dag wandelde een man in het bos, toen het begon te regenen. Rondkijkende naar een schuilplaats ontdekte hij een holle boomstam en kroop er in. Terwijl hij daarmee bezig was, geraakte hij beklemd en kon vóór noch achteruit. Hij voelde, dat hij ten dode was opgeschreven en dus besloot hij tot God te bidden en Hem te danken voor al zijn zegeningen. In dankbaarheid voor alles wat hij ontvangen had voelde hij zich zó klein, dat hij uit de boomstam kroop.

Door gebed kunnen wij héél dicht bij Onze Vader in den Hemel komen. Wij behoeven ons geen zorgen te maken, of wij wel over al onze beproevingen, droefheden of problemen met God kunnen spreken, waar we ons ook bevinden. God heeft gezegd, dat indien wij Hem in geloof vragen Hij ons zal zegenen.

Wat is gebed? Iemand heeft gezegd: „Gebed is de meest waar-

devolle gewoonte, die een persoon kan bezitten. Het is een bescherming in de jeugd, een opbeuring, een steunpilaar op middelbare leeftijd en in de jaren van ouderdom is het een troost, die de pijnen van het graf wegvaagt en de dood zijn overwinning ontnemt”. Dat is de manier, waarop we heel dicht bij God kunnen komen, ja, door het beginsel van gebed. Ik hoop, dat men ons, jonge mensen niet de zegeningen van het gebed ontzegt en dat wij het in ons dagelijks leven niet te druk zullen hebben om met onze gezinnen tezamen te komen, of dat we niet te zelfgenoegzaam, of te bescheiden, of te beschroomd zullen worden om onze familie bijeen te roepen. Hoewel er slechts één of twee kinderen thuis zouden zijn, zouden wij deze toch niet de zegeningen, die voortkomen uit het familie-gebed mogen onthouden. Laten wij toch niet denken zonder God's hulp te kunnen, daar het onmogelijk voor ons is om succes te hebben en het eeuwige leven te bereiken en vreugde en geluk hier op aarde te smaken zonder die zegeningen, welke afkomstig zijn van onze Geliefde en Trouwe Vader in de Hemel.

Ik wil U een kleine geschiedenis verhalen, welke door Ouderling Oscar A. Kirham op een conferentie van 5 April 1948 werd verteld.

Deze is als volgt:

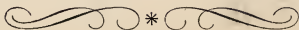
„Ik zal niet licht een zekere jonge man in het ziekenhuis vergeten. Hij werd de operatie-kamer binnengebracht. Hij was een prachtmens en hij lag me heel dicht aan het hart. Toen zij hem de operatie-kamer binnenreden, merkte de dokter op, dat de ogen van de jongeman gesloten waren. Hij zei tot de zuster, „Neem vlug zijn pols op — ik geloof, dat hij gestorven is“. Op hetzelfde ogenblik opende de jongeman zijn ogen en zei: „Nee, ik ben niet gestorven, dokter, ik sprak juist met God en ik vertelde Hem, dat ik vol vertrouwen was en vroeg Hem met U te zijn, wanneer U deze operatie uitvoert. Gaat U nu Uw gang maar. Ik ben klaar“. Deze jongeman had een heel groot vertrouwen en hij geloofde in het gebruik ervan.

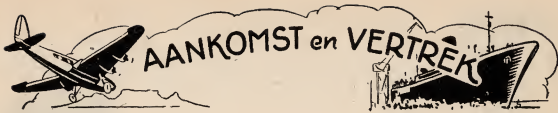
In Leer en Verbonden staat geschreven, dat geloof het eerste beginsel is van geopenbaarde godsdienst, de grondslag van alle rechtvaardigheid. Wanneer dit waar is, wordt alle rechtvaardigheid veroorzaakt door geloof en hieruit volgt, dat onze onrechtvaardigheid te wijten is aan gebrek aan geloof. Ouderling Alma Sonne zeide: „Wanneer ik over deze dingen nadenk, weet ik dat de Heiligen der Laatste Dagen nooit afstand zullen doen van de nalatenschap, welke hun in de vorm van een vast geloof is doorgegeven“. Dit geloof heeft doel en betekenis aan hun levens gegeven. Het levert hun elke drijfveer op die leidt tot een rechtvaardig leven. Het is hun kracht

en hun toevlucht geweest in zorgen en teleurstellingen en het heeft hun geloof gegrondvest in morele en geestelijke waarden — een heel belangrijk geloof. Vertrouwen in God is altijd de weg tot macht en succes; het is de beweegkracht van vooruitgang en groei.

Zoals Ouderling Clifford E. Young eens vaststelde „moeten we in geloof wandelen“. Ouderling Young zeide ook: „Het is zeker, dat God in Zijn grote wijsheid ons sommige dingen onthouden heeft, die we allen zo graag wilden weten en zien. En toch, wanneer we de wonderbaarlijke ervaringen in ons leven beschouwen, dan worden we ons bewust van het feit, dat we met Zijn grote voorzorg ten slotte in staat zullen zijn alle lichamelijke tekortkomingen, die we bezitten, te overwinnen, dat we binnengeleid zullen worden in het rijk van de eeuwige dingen en dat we zullen weten, zoals God weet. Dan zullen we macht hebben, zoals Hij macht heeft. En zo zullen aan al Zijn kinderen deze machten gegeven worden, maar alles op voorwaarde, dat wij ons aan Zijn heilige wetten onderwerpen en in overeenstemming leven met Zijn heilige wil. Zoals Ouderling Young zeide moeten wij wandelen en leven in geloof en dus moeten wij wandelen en leven met gebed.

Ik bid, dat God ieder van ons zal zegenen, zodat we een groot geloof zullen bezitten en vaker zullen bidden. Ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

VERTROKKEN.

Arland R. Bassett, Salt Lake City, Utah.
Aangekomen: 2 October 1949. ✓
Vertrokken: 29 Januari 1952.
Werkzaam geweest: Apeldoorn, Amsterdam, Zeist,
Schiedam G.P.

*

Thomas van den Berge, Salt Lake City, Utah.
Aangekomen: 27 Februari 1950. ✓
Vertrokken: 29 Januari 1952.
Werkzaam geweest: Rotterdam Z., Leiden, Almelo, Deventer,
Apeldoorn, Hilversum G.P.

*

Gail E. Dyreng, Ephraim, Utah.
Aangekomen: 30 Januari 1950. ✓
Vertrokken: 29 Januari 1952.
Werkzaam geweest: Middelburg, Gouda, Schiedam.
Ziek geweest gedurende 9 maanden.

*

Edward L. Kimball, Salt Lake City, Utah.
Aangekomen: 11 Juli 1949. ✓
Vertrokken: 29 Januari 1952. 22nd ✓
Werkzaam geweest: Groningen, Utrecht, Antwerpen G.P.,
Rotterdam-Zuid G.P.

*

William D. Speakman, Fillmore, Utah.

Aangekomen: 26 Augustus 1949.

Vertrokken: 29 Januari 1952.

Werkzaam geweest: Rotterdam Z., Almelo, Apeldoorn G.P.,
Meppel G.P., Apeldoorn D.P., Rotterdam D.P.

*

Don C. Wood, Pendleton, Oregon.

Aangekomen: 29 September 1949.

Vertrokken: 29 Januari 1952.

Werkzaam geweest: Amsterdam, Gent, Maassluis, Leeuwarden D.P., Groningen D.P.

Kort Verslag van de Haagsche Conferentie gehouden op Zondag 20 Januari 1952.

Deze Conferentie, die in de bovenzaal van hotel Pomona, Molenstraat 53, werd gehouden, begon wat de morgendienst betreft, op het gebruikelijke uur, namelijk om tien uur.

Bij het binnentreden van de zaal was het onmiddellijk te zien, dat de keuze van de lokaliteit voortreffelijk was. Men had — het feit in aanmerking genomen, dat wij met onze Conferenties in Den Haag vrijwel uitsluitend op restaurantzalen zijn aangewezen — geen betere keus kunnen doen.

In deze rustige, aangename omgeving, heette de President van het Haagse district, Oud. Richard M. Hebertson, de aanwezigen welkom en deed de Conferentie openen met lied 77, dat door allen staande werd gezongen.

Diaken Simon Pons ging voor in gebed. Nadat als voortzettinglied no. 70 was gezongen, voerden de volgende sprekers achtereenvolgens het woord: Oud. Edward L. Kimball, James D. Cheshire, L. Han Hunsaker.

Een zendelingenkwartet zorgde daarna voor een fraai en zeer gewaardeerd vocaal intermezzo. Het onlangs afgetreden Haagse Gemeentebestuur, t.w. Oud. A. P. Claus, A. D. Jongkees en Oud. Arnold Sieverts, verkregen vervolgens het woord, waarna de aanwezigen wederom van de goede en goed harmonieërende stemmen van het kwartet mochten genieten.

Nadat de Ouderlingen Kenneth J. Nielsen en Ruel A. Allred het woord hadden gevoerd, werd deze morgendienst besloten met het door alle aanwezigen gezongen lied 119 en door Broeder Bovet van Delft uitgesproken dankgebed.

De namiddagdienst, die wegens de noodzakelijkheid de zaal tijdig te verlaten, reeds om drie uur begon, werd met lied 8 geopend, waarna Oud. Glen A. Israelsen vooring in gebed. Het Haagse zangkoor, dat voor deze dienst in het geweer was geroepen, zong nu lied 181. Vervolgens richtten de nieuw aangestelde President van de Haagse Gemeente, Oud. Wm. H. Matthews en zijn raadgever Oud. Humphrey Poolman het woord tot de aanwezigen, gevolgd door Zuster Addy Gyr. Francis N. Carling stelde toen de namen der Algemene en Zendingsautoriteiten aan de aanwezigen voor, die door het opsteken van de rechterhand desgevraagd hiermede te kennen gaven, dat zij deze Broeders en Zusters wilden steunen door „daad, gebed en woord”.

Nadat Oud. Jack van Rij en Richard S. Koster de luisterende hadden toegesproken, zong het zangkoor Psalm 24. Toen volgde als spreker de district-president, Oud. Richard M. Hebertson en tenslotte sprak de waarnemende Zendingspresident, Oud. Don W. Rapier.

Als slotlied werd door allen gezongen lied 21, waarna Oud. Albert B. Clark deze Conferentie met dankgebed besloot.

De Amsterdamse Conferentie.

De laatste der Najaarsconferenties werd op 27 Jan. jl. gehouden in Amsterdam, aan de Weteringschans 101. Niettegenstaande het slechte weer was de zaal zowel 's morgens als 's middags vol met belangstellenden, die deze hoogtijdag met de leden der kerk samen wilden beleven.

Onze waarnemende Zendings-President, Don W. Rapier, was aanwezig met de andere leden van het hoofdkantoor. De leiding der diensten was in handen van ouderling Frazier, districts-president van Amsterdam.

De dienst stond voor een belangrijk gedeelte in het teken van de muziek. De Amsterdamse gemeente had gezorgd voor een rijk en afwisselend koorprogramma, met nummers gezongen door het gemeente koor en het koor der Zingende Moeders. Ook ouderling Andrus, uit Den Helder, gaf een zangsolo ten beste, begeleid door Zuster Vlam, werkzaam in de Amsterdamse gemeente. En zo werden de sprekers afgewisseld door zang, hetgeen zeer tot de feestelijke sfeer bijdroeg en een animerende noot bracht in het ganse conferentie programma.

Sprekers waren: Ouderlingen Don W. Rapier, Kenneth J. Nielson, Ruel A. Allred, Peter W. Neerings, Grant M. Flygare, Alden R. Hibbert, Joel K. Mellor, Don W. McEntire, Carl T. Copley, Floyd W. Crump, Wm. Bradford, W. Denton Nebeker en W. Jay Fellows.

Districts President Arnold L. Frazier sprak tot de broeders, die tussen de middag bijeengekomen waren voor een algemene priesterschapsvergadering.

De nieuwe serie voorjaarsconferenties zal binnenkort worden aangekondigd.

EEN JUBILEUM, DAT DE AANDACHT VERDIENT!

Uit Den Helder bereikte ons het bericht, dat Zuster Johanna van der Hoeven onlangs de dag herdacht, dat zij 35 jaren geleden lid van de Zusters-Hulpvereniging van de Helderse Gemeente werd. Wij wensen Zuster v. d. Hoeven van harte geluk met dit jubileum en wensen haar nog menig jaar in de beste gezondheid toe, tot zegen van haarzelf en van de Helderse vertakking, die zij zo lang onwankelbaar trouw is gebleven.

Zuster v. d. Hoeven: Als U militair was, zoudt U de gouden medaille voor langdurige en trouwe dienst hebben gekregen. Die krijgt U nu niet, maar U wacht een huldeblijk, dat oneindig meer waard is dan goud! De tijd zal komen, dat velen U dat zullen benijden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERGEPLAATST.

10 Januari 1952. LeGrand C. De Bry van Zaandam naar Utrecht, Leonard B. Hogan van Harlingen naar Apeldoorn. Richard Noorlander van Apeldoorn naar Harlingen, Stephen L. Van Wagenen van Rotterdam Noord naar Zaandam, Cornelius J. Muse van Rotterdam Zuid naar Leeuwarden, Stephen M. Coleman van Groningen naar Hengelo, Harvey C. Willardson van Zwolle naar Rotterdam Noord, Duncan J. Williamson van Rotterdam Noord naar Antwerpen, Ray H. Banks van Antwerpen naar Arnhem, Florin R. Nielson van Antwerpen naar Zwolle, Calvin K. Smith van Leeuwarden naar Antwerpen, Allen L. de Waal van Groningen naar Leeuwarden.

15 Januari 1952. Dale G. Kilburn van Arnhem naar Gent als G.P., Delbert M. Dickemore van Antwerpen naar Gent, Wm. H. Matthews als G.P. in Den Haag, Lee L. McIntire van Gent naar Antwerpen.

GEORDEND TOT HET PRIESTERSCHAP.

v. d. Rijst, Anthonie, 20 Jan. 1952 te Hilversum tot Leraar.
Zandee, Casar Nico, 20 Jan. 1952 te Zwijndrecht tot Diaken.
van Tienderen, Hendrik, 27 Jan. 1952 te Rotterdam Z. tot Diaken.
Brijs, Leendert Hendrikus, 27 Jan. 1952 te Rotterdam Z. tot Diaken.

GEDOOPT.

Roozemonde, Zwaantina Theresia	4 Jan. 1952	Rotterdam N.
Hordijk, Berandina Maria Neeltje	4 Jan. 1952	Vlaardingen
Hordijk Neeltje	4 Jan. 1952	Vlaardingen
Hordijk, Andrea Sophia	4 Jan. 1952	Vlaardingen
van der Meijden, Antje	17 Jan. 1952	Zwijndrecht
de Jonge, Dirk	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Huybregts, Esther de Jonge	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Huybregts, Cornelis Lambertus	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Kranendonk, Gerrit Pieter	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Kranendonk, Willemijntje Hendriks	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Barto, Cornelis	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
Barto, Cornelia Florine De Kok	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
de Jonge, Jacob	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.
de Jonge, Mientje de Groeve	17 Jan. 1952	Rotterdam Z.

INGEZEGEND.

Diender, Hanna, 6 Jan. 1952, Den Haag.
 Kik, Ella Arendtje, 6 Jan. 1952, Rotterdam N.
 Wubbeling, Johannes, 6 Jan. 1952, Rotterdam Z.
 Obuch, Mike Mikolaj, 6 Jan. 1952, Utrecht.
 Bos, Pieter Remme, 6 Jan. 1952, Groningen.
 Portielje, Winston, 6 Jan. 1952, Den Haag.
 Wiersma, Paul, 6 Jan. 1952, Den Haag.
 Wiersma, Pieter Johannes, 6 Jan. 1952, Den Haag.
 Diender, Margarta, 6 Jan. 1952, Den Haag.

OVERLEDEN.

v. d. Touw, Helena Kok, geboren 29 Mei 1872 te Den Haag, overleden 1 Sept. 1951.
 Westerveld, Maria M. Kolming, geboren 3 Nov. 1870 te Zwammerdam, overleden 12 Jan. 1948.
 Westerveld, Theodorus F., geboren 3 Nov. 1907 te Utrecht, overleden 23 Maart 1951.
 Vrolijk, Mathilda Wink, geboren 1 Juni 1879 te Elberfeld, Duitsland, overleden 9 Januari 1952.

VERTROKKEN.

Naam	Vertrokken	van	leeftijd	naar
✓ de Winne, Mischeline Marie	4 Jan. 1952	Gent, België	6	Idaho
✓ de Winne, Warnarda v. Dee	4 Jan. 1952	Gent, België	38	Idaho
✓ de Winne, Nicole Robertine	4 Jan. 1952	Gent, België	9	Idaho
✓ Grandjean, Cornelia Johanna	11 Jan. 1952	Delft	17	Faeytte, Utah
✓ v. d. Plas, Herman	11 Jan. 1952	Amsterdam-N.	12	Salt Lake City
✓ v. d. Plas, Helena Krebber	11 Jan. 1952	Amsterdam-N.	47	Salt Lake City
✓ Brink, Hinrich Friedrich	10 Jan. 1952	Groningen	40	Salt Lake City
✓ Brink, Henderika Maria	10 Jan. 1952	Groningen	12	Salt Lake City
✓ Eisinga, Simon	24 Jan. 1952	Hengelo	31	Alberta, Canada
✓ Eisinga, Ebelina v. Wanrooy	24 Jan. 1952	Hengelo	30	Alberta, Canada
✓ Koster, Trijntje	11 Jan. 1952	Haarlem	21	Salt Lake City
✓ Belt, Elisabeth	11 Jan. 1952	Leiden	1	Ogden, Utah
✓ Belt, Pieter Dingeman	11 Jan. 1952	Leiden	2	Ogden, Utah
✓ Belt, Heber Jedediah	11 Jan. 1952	Leiden	6	Ogden, Utah
✓ Belt, Alfred Dingeman				
Pieter	11 Jan. 1952	Leiden	7	Ogden, Utah
✓ Belt, Robert	11 Jan. 1952	Leiden	9	Ogden, Utah
✓ Belt, Jacobus Everardus	11 Jan. 1952	Leiden	13	Ogden, Utah
✓ Belt, Wouterina Ktenēke	11 Jan. 1952	Leiden	14	Ogden, Utah
✓ Belt, Wouterina Kleinjan	11 Jan. 1952	Leiden	42	Ogden, Utah
✓ Jansen, Marianne	18 Jan. 1952	Arnhem	14	Salt Lake City
✓ Jansen, Cornelia	18 Jan. 1952	Arnhem	22	Salt Lake City
✓ Jansen, Gerritje Wilh.	18 Jan. 1952	Arnhem	52	Salt Lake City
Philippus				
✓ Jansen, Willem	18 Jan. 1952	Arnhem	60	Salt Lake City

Reinette

56